

ПОСИЈЕ БРЕМ

БРЕМ излази поново!

**ЗАБРАЊЕНО ЈЕ
ЗАБРАЊЕНО ЈЕ
ЗАБРАЊИВАТИ!**

РЕЧИ КОЈЕ ПОКРЕЋУ ПРЕВРАТЕ

- *Срећа је нова идеја у Европи!* - узвикнуо је Сен-Жист 3. марта 1794. године. Тај узвик пророка врлина Париске комуне преузела је *Летри-стичка интернационала*, основана 1952. године у Паризу: захтевамо да се укине неморално стање сиромаштва и обезбеди право на доколицу и индивидуалну организацију слободног времена - *време за живот*.

Летристи покрећу билтен *Potlatch* (Узвраћање), *најангажованије издање на свету, поклон који није за продају*. Пишући о запостављеним и забрањеним темама, уз њихову анализу, *Potlatch* је покушавао да открије нова виђења друштвеног живота. Она која доводе до прерастања усамљеничког одбијања у експлозију, у сукоб са полицијом, побуну и довођење друштвеног поретка у питање.

Основано је *Министарство доколице* које објављује своје прве декрете о отварању метроа и јавних паркова ноћу, прилагођавању кровова Париза за слободне шетње грађана, тражењу најбољег решења за употребу верских објеката, укидању музеја и расподелу ремек-дела уметности у ресторане и барове, слободним уласцима и боравку грађана-посетилаца у затворима...

Јуна 1958. године оснива се и *Интернационала ситуациониста* која објављује рат старом друштву:

Култура је зомби, политика - вашарска представа, економија - превара, уставна права - документи који та права одричу. Слобода штампе подразумева искључивање оног што је стварно и могуће...

Веру, рад и породицу треба да замени слободно стварање ситуација и ново коришћење истинске доколице. Религиозна илузија, материјални опстанак и наставак врсте треба да буду природни нуспродукти свакодневног откривања свог живота, лични одговор на питање: *Шта желим да радим данас?* Подељеност живота треба растворити у доколицу, у вечити *фестивал* и стварање нових *ситуација*...

УМЕТНОСТ ПОБУНЕ ЗА ПОЧЕТНИКЕ

Уочи далеке али све више актуелне 1968. године, музички критичари рока који су пратили концерте Ролингстоунса, приметили су да се нешто догађа. Током 1966. и 1967. године Стоунси су у Мичигену оптужени за непоштовање америчке заставе, у Оукленду за подстрекивање анархистичке револуције. Парола истакнута у публици на њиховом концерту, гласила је:

Ви сте наши савезници у очајничкој борби против идиота који имају власт... Уз вашу музику рушићемо затворе и ослобађати затворенике, рушићемо школе и ослобађати студенте...

У Варшави се три хиљаде фанова Ролингстоунса сукобило са неколико стотина полицајаца који употребљавају прво палице, а потом и сузавац. Тридесетак особа је ухапшено. На концерту у мирном Цириху дванаест хиљада младих људи зграбило је гвоздене шипке које су чиниле део инвентара хале и машући њима изазивало полицију.

Мик Цегер је тада изјавио да у ваздуху има нечег опасног и да клинци на концертима не врште само због музике него из много дубљих разлога.

Предосећам невоље, рекао је.

Музички критичари су писали: Стоунси желе да покоре свет мирним путем, уз распаљени врисак младе публике која често надјачава озвучење. Они не свирају пред посетиоцима концерта већ заједно са њима - публика се укључује у догађаје на бини размењујући са Стоунсима енергију сличну ерупцији вулкана. Концерти Ролингстоунса су уметност побуне за почетнике.

Када се једном дотакну сан и стварност, то неће бити узалудно, записао је шведски књижевник Лаш Густавсон. Оно нестварно ће се сударити са смрдљивим димом, мртвим очима, ескадрилама бомбардера, пакленом буком фабричких хала и обележити један други, један будући свет као стваран...

У Чикагу, после нереда на конвенцији Демократске странке, забрањен је сингл Ролингстоунса "Street Fighting Man". У догађања се укључује британска полиција, убацује своје људе у техничке екипе Ролингстоунса и проваљује у њихове куће и станове. Мика Џегера и Кита Ричардса, а потом и Брајена Џонса суд осуђује на казне затвора због поседовања стимулативних таблета и канабиса. Због тога, 28. јуна, а потом и 30. октобра 1967, у Лондону избијају велике демонстрације и нeredи, а Тајмс објављује чувени текст *Ко разатиње лептира на точку*. Притисак младих демонстраната постаје озбиљан и држава интервенише, па се осуде Ролингстоунса претварају у условне уз велике кауције.

Режимски новинари шире причу да у песмама Стоунса, када се преслушају уназад, одјекују химне нечистим силама. И док хиљаде фанова бесконачно премотава траке магнетофона, јавност је одахнула – зло је доказано. Полиција може смирено да настави започете акције.

Децембра 1967. године Брајена Џонса поново изводе пред суд. Нема доказа ни праве кривице, али га судија

опомиње да ће бити под присмотром. Два дана касније Џонс доживљава колапс и три психијатра се слажу у мишљењу: реч је о изузетно уплашеном младом човеку. Међутим, судски лекари закључују: нема разлога за узбуну.

Јула 1969. Брајена Џонса проналазе на дну базена поред куће на Кочфорд фарми. Имао је 27 година.

Два дана касније, 5. јула 1969, Ролингстоунси посвећују Брајену Џонсу концерт у лондонском Хајд Парку. Окупило се око 500.000 људи, највише у њиховој каријери. Сутрадан, Меријен Фејтфул, пријатељица Мика Џегера, улази у купатило и у великим огледалима види како се њен лик претвара у лице Брајена Џонса. Ужаснута, узима прекомерну дозу таблета за спавање и легенда о Ролингстоунсима постаје делатна...

ШИРИТЕ ПОБУНУ ДО КОЈЕ ВАМ ЈЕ СТАЛО

Новембар 1967. године је датум последњег броја *Узвраћања* летриста у коме је објављен - Билтен ситуациониста. Сцена је била спремна, актери окупљени, први резултати очигледни и, следећег месеца, децембра 1967. године, почиње да се догађа '68.

Ситуационисти су организовали интернационалне групе посвећене критици савремености са намером да томе дају максималан публицитет, од агитације до скандала. Пратили су све протесте, побуне, штрајкове и насиља и кроз сагледавање идеја и разговоре са учесницима тражили могућности њихове даље реализације. Њихов циљ није била нека коначна анализа већ да наведу људе да сами проговоре и делују:

Напишите критику свога статуса и друштва коме служите (чак и кад ласкате себи да сте његов непријатељ) и разгласите ту критику. Ако је снажна, нешто ће се сигурно десити...

Да то није апстракција и утопијски *вечити фестивал* и да такви разговори могу да постану *светионик побуне и револта* видело се у јесен 1966. године на Универзитету Стразбург. Ситуационисти су преузели студентску унију и њена знатна финансијска средства и организовали седмодневне дебате. У понедељак су преиспитивана правила и прописи, у уторак институције и држава која их је створила, затим филозофија и историја таквог друштва, да би до суботе и држава, и смисао живота, и сам Бог, били под жестоком сумњом.

Већ после шест недеља активности, на Универзитету је дошло до таквих промена да су судови то оценили као хаос и затворили студентску унију мада су све њихове активности биле легалне: *Они дају себи за право да доносе дефинитивне судове о политици, друштву, економији, влади, моралу, религији, Богу и да све то одбацују...*

Одјек је био страховит: одштампана публикација са резимеом ових дебата достигла је тираж од 300.000 примерака, на француском и још 200.000 на 10 светских језика. Групе ситуациониста, организоване на свим француским и многим страним факултетима, опседале су *Интернационалу ситуациониста* са молбама за даље деловање.

Одговори су били исти и пословично кратки: ***Делујте аутономно и унапређујте побуну до које вам је стало!***

ХИЉАДУ ТЕХНИЧАРА ЗА ОСВАЈАЊЕ ВЛАСТИ

Да освојите модерну државу и преузмете власт у било којој земљи Европе не треба вам војска или побуна маса. За то је довољно хиљаду добро организованих, увежбаних и невидљивих "техничара револуције", пише Курцио Малапарте у *Техници државног удара* и наводи примере који то потврђују.

Ретко је која књига тако добро и на тако безазлен начин опслужила и Добро и Зло. У предговору (издање "Апострофа", Београд) аутор пише:

Свест о сопственом ropcтву је оно по чему се слободан човек одваја од других. Проблем државе није више само проблем ауторитета, то је и проблем слободе: којим мерама се може прибећи не стављајући у опасност слободу народа? Повољни услови за државни удар нису неминовно политичке или социјалне природе и не зависе од општих околности у земљи. Проблем освајања и одбране државе пре свега је техничко питање.

За то је довољно хиљаду увежбаних, добро организованих и невидљивих *техничара револуције* који су у стању да парализују техничке центре живота града, земље и нације: информације, комуникације, транспорт, енергију... За одбрану државе, опет, само треба надвладати те одреде, без репресивних мера које се показују застарелим и непотребним.

Троцки је у октобру 1917. године први разрадио модерну устаничку тактику, Мусолини је то поновио у октобру 1922. године, а Стаљин применио у одбрани власти и *Троцком супроставио Троцког*.

Устанак је машина, каже Троцки, потребни су техничари да је покрену и само је они могу зауставити - тимови оружаних људи, специјализовани радници, механичари, електричари, телеграфисти, сви који познају функционисање техничких органа државе, укупно хиљаду техничара.

Двадесет другог октобра 1917, изведен је невидљиви државни удар. Црвене страже Троцког су заузеле телеграфску централу и мостове на Неви, електричну централу, плинару, железничке станице; свуда су постављени митраљези; блиндирана кола и митраљеска одељења надгледају касарне. Законодавни, политички и административни органи још увек су у рукама

Керенског. Међутим, министарства не могу да функционишу, влада је одсечена од Русије, Врховни штаб је изолован. Убрзо, крстарица *Аурора* је отворила пут црвеним стражама које су ушле у Зимски дворца, министри Керенског су заробљени, влада је пала.

- Ко је победник? – упитао се Лењин.
- Ја, ми или Троцки?

ОСПОРИТИ СВЕ СПОРНО

Ситуационистичка група на престижном факултету у Нантеру, одсеку Универзитета у Паризу, названа *Разјарени* ометала је наставу и окупљала све више студената. Штампа је то разгласила као велики скандал и декан 2. маја 1968. године затвара факултет у Нантеру а против *Разјарених* (Рајзел, Кон-Бендит и још шесторица) за 6. мај заказује дисциплинску седницу на париској Сорбони.

Али те ноћи, 6. маја у Паризу, избија протест који по масовности и дужини, захтевима и оштрини сукоба са полицијом превазилази све што је Француска памтила.

Тако је '68, која је већ пет месеци потресала Европу, освојила и Француску. Већина парола, слогана и графита који су се тада појавили на париским улицама били су изводи из стразбуршких текстова и расправа ситуациониста:

- РЕВОЛУЦИЈА ПРЕСТАЈЕ У
ТРЕНУТКУ КАДА ПОСТАНЕ
НЕОПХОДНО ДА СЕ ЗА ЊУ ЖРТВУЈЕ
- ЗАБРАЊЕНО ЈЕ ЗАБРАЊИВАТИ
- НИ БОГОВИ НИ ГОСПОДАРИ
- ДОЛЕ С АПСТРАКТНИМ, ЖИВЕЛО
ЕФЕМЕРНО
- ПОСЛЕ УМЕТНОСТИ УМРО ЈЕ И
БОГ

- КЛУБ МЕД, ЈЕФТИНО ЛЕТОВАЊЕ У
ТУЂОЈ БЕДИ

- НЕМОЈ МЕЊАТИ ПОСЛОДАВЦЕ,
ПРОМЕНИ ЖИВОТНО ЗВАЊЕ

- НИКАД НЕ РАДИ

- ПРИЛИКА МОРА БИТИ

СИСТЕМАТСКИ ИСТРАЖЕНА

- ТРЧИ, ДРУЖЕ, СТАРИ СВЕТ ТИ ЈЕ
ЗА ПЕТАМА

- БУДИ СИРОВ - ШТО ВИШЕ

ТРОШИШ, МАЊЕ ЖИВИШ

- ЖИВИ БЕЗ МРТВОГ ВРЕМЕНА, ДАЈ
МАХА НЕСПУТАНОЈ ЖЕЉИ

- ПОД КАЛДРМОМ, ПЛАЖА!

- ДОСАДА ЈЕ УВЕК

КОНТРАРЕВОЛУЦИОНАРНА

- СВОЈЕ ЖЕЉЕ СМАТРАМ

СТВАРНОШЋУ ЈЕР ВЕРУЈЕМ У

СТВАРНОСТ СВОЈИХ ЖЕЉА

- НИШТА ВИШЕ НИКАДА НЕЋЕ
БИТИ ИСТО

- СВЕ СПОРНО МОРА СЕ

ОСПОРИТИ...

Све спорно је заиста било оспорено. Догодило се оно што је већини изгледало немогуће достигнуће за било коју и било какву написану реч - да покрене преврат.

Све што смо урадили може се ставити на сто - то је оно што смо написали - кажу ситуационисти. Сви њихови текстови су били јавни, а аутори анонимни. Називани *Окултном интернационалом*, ситуационисти су постали мит, прави *трибуни невидљиве империје* и остали скривени као личности, истичући у први план текст као позив на дијалог и дебату да би се дошло до правог текста и коначне речи:

**Зарекли смо се да се наш
утицај осети у будућности. Овај
покушај да се изађе из 20. века до
сада је најуспешнији**

РЕВОЛУЦИЈЕ СУ" КОСМИЧКА БОЛЕСТ"!!!

Наука је поново у служби режимског маркетинга. Ових дана у водећим светским листовима објављују се провокативни текстови: да ли су појачане активности на Сунцу узрок превратничких догађаја на Земљи? Под сугестивним насловима *СУНЧЕВА ПАСТОРЧАД, РЕВОЛУЦИОНАРНОСТ ЈЕ КОСМИЧКА БОЛЕСТ* и сличним, набрајају се године такозваних "Сунчевих револуција" које су, уједно, и године познатих револуционарних догађаја: 1789, 1870, 1936, 1968, 1989/90, 1996/97...

Једну аксиоматску научну истину да Сунце утиче на све облике живота на Земљи актуелни политички режими стављају у службу политичког маркетинга обезбеђујући "космички" алиби за све што се већ догодило и што ће се догодити а није под будном контролом власти. Тако политичко-економски лоби и други мастодонти власти, покушавају да надвичу и самог Господа јер (као што је то записао римски песник Публије Папиније Страције) *PRIMUS IN ORBE DEUS FECIT TIMOR - Бог је прво створио страх* - а он је наравно, мајка покорности.

Избор је скучен као и увек: ако нисмо заплашени и покорни онда смо болесни и то на апсолутном, космичком нивоу!

У том контексту, тек сада, после три деценије, олигархија светског капитала пристаје да се, с осмехом благе неверице, подсети на већ далеку 1968. годину.

Временско растојање је смешта у историју, у нешто *бивше*, па утицајни естаблишмент те догађаје сетно прихвата као специфични шарм своје бенигне младости која, нажалост, измиче. Нешто је било и прошло; нека

то сада, уз Шанел парфеме, Карденова и Арманијева одела и аутомобиле Ауди и Мерцедес постане део нашег пословног имиџа и ослонац за нове профите у изгледу.

ОСВЕТА УСКРАЋЕНИХ

Шта је то што је бивше хипике, борце за мир и љубав уместо рата, претворило у јастребове великих сила, у острашћене камиказе овог века на измаку? Недостатак љубави? Осећање моћи? Освета ускраћених? Нисте нам дали љубав, исмевали сте нас, па, ево вам, видите нашу моћ, ми смо постали господари љубави и мржње, праштања и освете, мира и рата!

Захваљујући њиховој потреби за редифинисањем биографија и новим шармом забуделе младости, јавност са безбедног временског растојања сазнаје многе детаље и бројке о 1968. години. Понешто од онога што смо слутили, почешће што нисмо ни помишљали. Међутим, та накнадна истина широком кругу читалаца више ништа не значи - "одговарајућа" слика о 1968. је већ одавно измонтирана, нова сазнања је само учвршћују као егземпларе необичности, сведочанства о њиховој несташној и "опасној" младости. Они су доказ да су се тада измахнители па у постојаност њихове садашње пословности и профитабилне сигурности никако не треба сумњати.

Као и увек у сличним ситуацијама појединачни догађаји нису спорни без обзира на бруталности, дехуманизованост и кршење свих принципа права и слободе личности - они су се, једноставно, д о г о д и л и. Сада је у питању борба за њихову интерпретацију и контекст у коме се налазе, за целину слике којој припадају - што опет

зависи од позиције и медијске моћи оног који их интерпретира. Режији су увек спремни да о таквим стварима разговарају фрагментарно јер то не руши већ израђену општу слику.

Последња светска револуција - велика побуна младих читавог света током 1968. године најчешће се "објашњава" као побуна деце против очева и тражење "Великог Тата" који ће својим ауторитетом исправљати немоћ друштва. Бирографија сваке државе настоји да '68. маргинализује на краткотрајне сукобе око организационо-наставних питања универзитета и локална политичка питања. Нима не одговара истина о '68 - они се не још увек плаше!

Шта је то било '68. године? Велико спремање за нови, другачији свет. Рапчишћавање ђубришта светске историје и економије, друштвене хипокризије и свести сваког мислећег појединца. Планетарна побуна која не мења режим или групу на власти већ будућност планете. Зато је сурово угушена, изманипулисана и гурнута у архиву пропалих утопија које су рушиле «најбољи од свих светова»...

**1968. год. = 239 убијених
+ 2383 рањених студената**

Ево основних збирних података о светској побуни младих 1968. године које режимска гласила никада нису објавила јер руше већ измонтирану слику о добрим, старим и помало нестаиним прошлим временима.

- **Трајала је дуже од једне године, преко 400 дана.**

- **Догађала се у четрдесетак држава на свим континентима осим Аустралије.** Од земаља тз. "источног блока" захватила је Пољску, Југославију и Чехословачку, а од земаља "црне Африке" - Сенегал, Гану и Судан. У Француској се претворила у генерални штрајк и огромне демонстрације у

Кад неко каже "револуција", он је рекао много више него што мисли и што би хтео да каже, или много мање него што може да предвиди. Зависи од тога са које стране барикаде се налази онај који ту реч изговара.

**Иво Андрић:
Знакови поред пута**

којима је учествовало и до 500.000 демонстраната.

- **По званичним полицијским извештајима, убијено је најмање 239 студената:** њих око 200 у Мексику 2. октобра, када је војска отворила ватру на *Тргу трију култура*; 16 у Мансури и Александрији (Египат) 25. новембра; по 4 у Венецуели и Сенегалу, 3 у Токију, Доминиканској Републици и Екватору, још 2 у Мексику и Француској, по један у Бразилу, Турској...

- **Рањено је и повређено преко 5.000 студената у најмање стотинак окршаја са полицијом и војском широм света.** За 2.383 постоје неспорни докази евидентирани и од полиције: 610 у Токију и Кјоту, 367 у Паризу, око 300 у Сенегалу, 240 у Београду, 200 у Венецуели, 200 у Риму, 84 у Египту...

- **Ухапшено је око 20.000 студената - полицијски извештаји наводе 8573 имена саслушаних и више десетина осуђених.** Само у Паризу, у три највећа сукоба, ухапшено је (по полицијским извештајима) близу 1.700 студената, у Индији око 800, Мексику 500, док је Сенегал то најефикасније решио и похапсио све студенте. У Риму, Падови, Фиренци и још понеком италијанском граду само током априла вођене су истраге против 2.000 студената.

- **Затворено је и заузето од полиције или војске преко 500 факултета!**

Бројке, нажалост, немају довољно шарма - 239 погинулих и 2.383 рањених су подаци над којима ће се замислити и најсуровији генерали. Та проливена крв вашим «несташним» биографијама даје посебан сјај. Она вас препоручује актуелној Власти и Моћи да наставите њен лик и дело у овом свету који већ деценијама немарно обрађује свој запуштени и добро окрвављени врт.

ДИМЕНЗИЈЕ НЕГАЦИЈЕ

Почетком драматичне 1968. године, док су широм Европе пламтеле студентске побуне, збуњени новинари су питали велику грчку глумицу Мелину Меркури зашто се ангажује на страни студената. Одговорила је:

Зато што знам шта се догађа у свету: он гори! Млади су присиљени да буду побуњеници. Они су једноставно притерани уза зид!

Те, 1968. године читао се стари филозоф Маркузе чије поуке не треба заборавити:

Постојећи поредак ствари могу да промене само они који су ван система, а најпре омладина и студенти. Класну борбу замењује конфликт поколења - борба омладине против отуђеног, потрошачко-индустријског света одраслих који гуши све тежње ка слободи - проповедао је стари филозоф.

И одмах предлагао решење: *Све увек почиње од бунта шацице интелектуалаца. Не чекајте друге, почните сами, подршка ће доћи. Покажите димензију која другима недостаје - димензију негације!*

Легендарни Че Гевара, који је доказао да се тако може ослободити део света, у књизи *Герилско ратовање* томе додаје:

Акцију треба повести одмах, без чекања. Већ само постојање устаничког жаришта може да створи услове за успешну револуцију.

Че Гевара је убијен крајем 1967. године. Међутим, све до краја седамдесетих, на кацигама возача скутера од Рима до Амстердама било је исписано *Че живи!* Његов већ митски лик био је на постерима у студентским собама и на мајицама девојака, акциони штабови младих побуњеника били су помодно "униформисани" у кубанске војне кошуље какве је он носио. Међу екстатичким, одсутно-замишљеним и тврдим лицима других вођа, светачка благодт његовог лепушкастог лица подсећала је на изгубљеног анђела који се једном мора вратити. Само је он имао моралну снагу примера који обавезује: легендарни вођа једне успешне револуције који је напустио министарску фотељу да би се вратио у неизвесност нове побуне.

Че Гевара је етика перманентне револуције на делу. Он је у себи већ имао Маркузеов идеал - веру у снагу воље мале и одлучне елите која поседује димензију негације. Он је био Маркузе у акцији. Ако је стари филозоф пророк новог доба, Че Гевара је његов мач са светачким ореолом вечне побуне.

За поједине идеје, каже Достојевски, најважније је да не нестану, да их појединци пронесу кроз време до тренутка када ће се опет, из тог семена, развити у покрет.

Шта се догађало после 1968? Напор да се елитистичким жариштем политизују масе у тражењу новог света није успео и, као и увек у таквим ситуацијама, клатно је отишло на другу страну. Преовладао је свет отуђеног обиља и лажне хуманости у којој милиони умиру од глади, свет светог профита, лажних маски демократија и беспопштедног надме-

тања великих сила. Да би се другачија, а поготову поражена, идеја пробала, она је морала да жестоко одјекне.

Седамдесетих година то чини група Бадер-Мајнхоф својим атентатима на личности-симболе друштва показујући *не против кога већ против чега* треба наставити борбу. Они су свету слали поруке мецима, знајући да ће оне тако најдубље да одјекну и да буду запамћене и после њих. Од питања морала њиховог терористичког чина поново је било важније да идеја промене преживи, по сваку цену.

Како то – поново?

КАКВО ЈЕ БИЛО ВРЕМЕ У ДОБРА СТАРА ВРЕМЕНА

Трагови су дубоки. Још 1876. године Малатеста и Кафијаро, теоретичари *димензије негације* и практичари анархотероризма, закључују да су *побуњеничка дела најефикасније средство пропаганде*. Године 1880. Кропоткин то даље развија: *Анархистичка акција је сталан подстрек, кроз писану или изговорену реч, нож, пушку, динамит. Једно једино дело има већи пропагандни ефекат него хиљаду летака...*

Године 1883. шпанска организација *Црна рука* (као што ће то чинити и италијанске *Црвене бригаде*, само читав век касније), почиње велике акције отмица и убијања велепоседника, паљења летине и пресуда *непријатељима народа*.

Најчешћи принцип њихове организације су групе-ћелије које се деле на самосталне ударне групе од двоје-троје систематски обучених, опремљених и убеђених чланова - принцип који ће касније илегалне комунистичке организације усавршити до максимума и који их

КАРЛОС МАРИГЕЛА: СЕДАМ СМРТНИХ ГРЕХОВА СВАКОГ ГЕРИЛЦА

Седам је смртних грехова сваког герилца којих се по сваку цену треба чувати, тврди Карлос Маригела у “Приручнику за градског герилца”:

- 1. Неискуство – потцењивати непријатеље, остављати трагове за собом или га прецењивати.**
- 2. Хвалити се акцијама и успесима.**
- 3. Уображеност и заслепљеност успехом, па све подредити једној акцији, користећи све снаге организације.**
- 4. Активности изнад снага организације**
- 5. Непромишљеност, губљење стрпљења и пребрза акција.**
- 6. Нападати непријатеља када је најљући и најприпремљенији.**
- 7. Не планирати акције и импровизовати.** (*Црвене бригаде су две године планирале чувену отмицу Алда Мора...*)

безмало чини неуништивим.

Године 1905. до 1908. на Кавказу је било изведено чак 1150 терористичких акција (у којима је Стаљин био један од истакнутијих вођа) - за обезбеђење финансијских средстава да би се револуција сачувала и наставила.

У новије време јужноамеричке групе тежиште деловања преносе у мравињак урбаних целина, а *Приручник за градског герилца* Бразилца Карлоса Маригеле постаје књига коју ће, после 1968. године, полиција проналазити у сваком скровишту урбаних побуњеника.